

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 cents paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

UN QUENTO VELL Y UNA INVENCIO NOVA.

Devegadas á las sagristias se 'n senten de bons. Parlo de qüentos, qüentos d' aquells que 's remontan als temps de la vellura que no tenen la gracia picanta dels d' are, ni la intenció bellugadissa que avuy per avuy s' istila; pero que per aixó no deixan de ser graciosos, sobre tot, si se senten contar per algun capellá de sotana verdosa, entre polvo y estornut, á la vora de un d' aquells grans brasers de llautó que s' encenen en las sagristias.
Lo que vaig á repetirlos es per aquest istil. Verdader ó inventat, pertany al rector de Sant Silvestre.

Quan estudiavam á Cervera, deya, un company meu, més pobre que una rata y ab més panallons als dits que llántias á la sotana, tremolava sempre de fret per falta de mantéu.

Un dia va tenir una idea per proporcionar-se 'n un, y de bon mati va posarla en planta.

Ab intent de confessarse vá anarse'n á l' iglesia, agenollantse prop d' un confessor en actitud devota, cap baix y cara moixa.

Quan va tocarli 'l torn, s' acostá al confessor, qu' era un home molt expert en materias de conciencia, y que, figurinse si devia haverne sentit á dir, confessant com confessava á la majoria dels estudiants, tots ells travessos á qui més podia. Pero ja veuréu com encare no 'n sabia prou.

—Pare, digué l' estudiant amich meu, després dels preliminars corresponents, dos pecats inmensos me pesan sobre la conciencia.

—Digui's, fill meu, confessi's.... ¿Quins pecats son?

—Ay, pobre de mi.... Son tant grossos que tinch una por....

—¿Por de qué?

—Si la justicia.... si 'ls tribunals....

—Respecte d' aixó estiga tranquil: los secrets de la confessió son inviolables. Vaja espliqui's.

—He fet dos assassinats.

—¿Jesús, Maria y Joseph!

—Pero 'ls hi fet sense saber lo que 'm feya.... aixó si que puch ben assegurarli....

—Vejam, vejam, conti com ha sigut.

—Ha de saber que un servidor de vosté pateix de una malaltia horrorosa.... tinch una especie de mal de Sant Pau... perdo 'l mon de vista... y si 'm cau alguna cosa á las mans, l' apreto y l' esclafó... Dos distintes vegadas m' hi agafat al coll de dos personas y las hi escanyadas.... Vel' hi aquí.

—¡Ay!... ¡Ay!... ¡Me ve alló!... ¡me ve alló!...
Y al exclamarse aixis se l' hi arrapava al mantéu donantli grans estiragassadas.

Lo confés se 'l descordá y fugi del confessor, refugiantse dalt de la trona. L' estudiant se quedá ab lo mantéu á las mans, y deixá d' exclamarse penjantse aquella pessa de roba á las espatllas.

Lo confés, tot arripit, dalt de la trona, treya no més que 'l cap per sobre la barana y preguntava:

—¿Cóm está? ¿Está bè?

Y l' estudiant donant una mirada al mantéu, respongué:

—M' está una mica llarch... pero ja diré al sastre que m' hi fassa un sacsó.

Fins aquí 'l qüento.
—¿Sab Mossen Feliu, diu un sagristá aixerit, que al capellá de Cervera no l' hi haurian robat lo mantéu si 's fés lo que hauria de ferse?

—¿Y qué hauria de ferse? ¡Veyám! Ja 'n dirás una de las tervas.

—No senyor: al meu entendre haurian de aplicarse 'ls adelantos al culto, comensant per establir la confessió per medi del teléfono

—¿Per medi del qué dius?

—Del teléfono: aquest aparato que 'ns permet enraonar á grans distancias sense veure 'ns las caras.

—¿Y tú voldrias que las pecadoras jovenetas?...

—Clar, voldria que 's confessessin desde casa seva....

—Fuig, home, fuig... lo teléfono... lo teléfono... Aixó son invencions de Satanás per matar la religió.

P. DEL O.

LAS MIL Y UNA NOCHES.

Una vegada hi havia un Sultan que quan estava cansat de una dona la matava desseguida y 'n prenia un altra. Per últim vá trovarne una de més espavilada que las demés, y aquesta per distreure'l, l' hi omplia la pipa d' opi y l' adormia tot explicantli qüentos.

La reproducció plástica de un qüento d' aquestos es l' argument de las *Mil y una noches*, obra de gran espectacle que actualment se representa al *Principal*, procedent de Madrit, ahont ha tingut un éxit assombros.

Las aventuras de una tripulació que pert lo capitá, que després naufraga, qu' es traída pel cuyner de bordo, entregada á un rey salvatge que canta tangos (lo rey Escriu), salvada després per dos russos, per medi de un gos de Terranova que fa l' ofici de carter, y que al últim se converteix en guardia-civil, matant al asesino del capitá en lo moment de apoderarse de un tesor.... Aquí tenen l' assumpto de la comedia.

Tot aixó matisat ab un barco que 's pert á la vista del públich, ab un ball al fondo del mar, ab una exhi-

bició de salvatjes al péu de un lago que ilumina la lluna, ab una fira d' esclaus, ab una gran casseria ab cavalls y gossos que fan de fiera y altres que fan de gos y per final ab un ball de odaliscas.

Apart dels gossos y dels cavalls, hi surten dos badells, un remat de moltons y un naturalista que continúament está cassant insectes per la soca dels arbres y hasta pel cap dels negres.

Un espectador deya:
—Per completar la colecció es llástima que no hi surti l' autor.

Pero á aquest senyor, ni á Madrit, ni aquí, ningú 's cuida de cridarlo.

L' obra se sembla una mica als *Sobrinos del Capitan Grant*, ab una sola diferencia: l' autor s' ha descuidat los xistes y las ocurrencias al tinter. D' en tant en tant, ne surt algun; pero vaja, no val la pena.

Y no obstant si la carn es magre, la salsa es bona y abundant, y per la salsa 's vá al teatro. Algunas de las decoracions son de molt efecte y demostren que 'ls pintors de Madrit progressan rápidamente, exemple 'l naufragi, 'l bosch, la fira y 'l palacio del ters acte.

L' escena de la casseria produhirá sempre un efectarro, y no hi haurá amich dels gossos que no l' aplaudeixi. ¡Pobres animalons! ¡Y ab quin gust treballan!... Desd' ara la rassa canina invadeix la carrera dramática, y quan vinga l' época de anar á pendre número á ca la Ciutat, lo gos podrá dir ab orgull:

—¡Me dich Colom... y tinch carrera... soch artista dramátich!

Y tant es aixis que 'l gos de Terranova que porta cartas y lladra al cuyner de bordo y al últim l' estrangula, pot dir ab tota la boca (y aixó que la té grossa) qu' ell es lo protagonista, lo primer galan de *Las Mil y una noches*. Si senyors, es l' únich artista que fa 'l paper en sério.

En resúmen, l' obra no figurará al cartell *mil y una nits*; pero es digna de figurarhi *cent y una* al ménos.

Com á producció literaria, poca cosa. Com á composició musical té fragments de género lleuger que s' escoltan ab gust. Com á obra d' espectacle es variada, curiosa y agradable. De tots los cinch sentits del home la vista es lo qui més hi gosa. Per la vista s' ha fet lo gasto. Si son sorts ja hi poden anar: si son miopes dúguinse gemelos; si son cegos, quédinse á casa.

Lo *Principal* fa bonas entradas, los pisos tercer y quart especialment s' omplan de gom á gom, y 'l senyor Brugada, que no vol descontentar á ningú, fá com al carril quan no hi ha lloch als cotxes de tercera, encabeix al públich als de segona y fins als de primera. Obra molt santament.

Per acabar:
—Escollí Sr. Brugada ¿qué no hi ha perrera al seu teatro?

—Perquè?
—Com qu'es un' obra en que 'ls gossos s'emportan la palma, jo havia pensat durhi 'l meu Toby.
P. DEL O.

GRAN TEATRO DEL LICEO.

AIDA.

Lo dia dels Reys es la gran festa de la quitxalla. Tot l' any lo pasan fent càlculs sobre aquesta diada, y 'ls pares abusan de la fallera de las criaturas per ferlos creure tot l' any.

—Mira nòy que si fas aixó 'ls Reys no 't portarán res. Si no vés a estudi, 't durán una paperina de carbó. Si 'm fas enfadar ho diré als Reys.

Jo 'm recordo encare de l' ànsia y 'l desitj ab que esperava aquesta festivitat. Vuit dias avants ja tenia escrita la carta, dirigida als tres misteriosos y nocturnos monarcas demanantlos las joguinas més inverosímils. Lo rey negre era 'l meu predilecte ho fassi que jo soch morenet. Donchs bè, en los termes més fins y suplicatoris me dirigia al soberá negrito, fentli las més grans promentensas respecte a ma conducta del porvenir.

Pero tot aixó va acabarse.

Un dia al colégi 'm van contar que tot aixó era mentida que no hi havia tals reys ni tal aca: que lo que al demati trobava al balcó prop de la sabata era lo que 'ls meus pares havian comprat la vigilia. Jo no ho creya; pero 'l company que m' ho explicava s' hi feya tant fort, que al arribar a casa y contarho a la mare y ella dirme que s' alegrava molt del meu descobriment pues aixis s' estolviaria aquell gasto, llavors vaig caure en la desilusió, desesperat de haver perdut aquell regalo que cada any m' havian fet.

Desde llavors los Reys no m' han donat més que disgustos.

Aquest any com a filarmónich també he posat la sabata al balcó y 'ls Reys m' han portat la Aida.

Se coneix que era una Aida de las festas porque va sortir tota neta y arreglada.

Lo decorat repintat. Los trages respallats y endressadets, y fins alguns nous de trinca, entre aquests hi vaig veure 'ls de las boleras que fan de sacerdotissas y 'ls soldats del segon acte.

L' atrezzo també ha sigut fregat ab polvos de llimpiair llautó y 'ls accessoris daurats de nou. Lo que no s' ha tocat es aquella clavellina y gerra que trehuen en la gran marxa.

Se veu que 's gasta la plata. Aixis m' agrada.

¿Y qué tal l' execució? preguntarán vostés. Ab franquesa, sense anar alló que se 'n diu malament, me va deixar bastant fret.

Sense ambuts, excepto la senyora Pantaleoni 'ls demes artistes no están a la altura dels que van cantar aquesta ópera dirigida pel mestre Goula.

En Sani, es lo mateix tenor; pero no m' acabo de explicar prou 'l porque no 'm fa 'l mateix efecte de antes.

La senyora Novelli que va debutar ab lo paper de Amneris, es una mezzo soprano ab molta veu y bonas qualitats artisticas.

Lo senyor Angelini va passar, porque no desafina ni desfá 'l conjunt; pero en quan a fe un Amonasro com cal, hi ha tanta diferencia com de un bon baritono al senyor Angelini.

Lo baix senyor Paoletti que ja está millor de la seva malaltia, de lo qual 'ns n' alegrem molt, va cantar la part de Ramfis ab bastant gust, y sense mereixer censura.

Qui va carregar ab los neulers va se en De Serini. Ja varen fe bè al darli un paper de Ré. Jo després de sentirlo en lo segon acte ja vaig democratisarlo. Desde llavors l' hi dich Serini a secas.

Y aixó que, ben mirat, valdria més dirli Sereno. A lo menos diumenje va cantar pitjor que molts artistas de fanal y xusso.

La orquesta dirigida pel senyo Ribera, va anar regular, sense fernes ilusions. La actual orquesta del Liceo no pot anar bé per falta d' elements.

Es lo mateix que volguer fer un bon arós planyenthi 'l llart, la sustancia de la carn, 'l jamon y demés animents.

Los mestres, tant lo senyor Vianesi com lo senyor Ribera, no poden fer miracles.

Dihuen que la Empresa está gestionan per arreglarho. Me 'n alegraria molt y 'l públich també.

Los coros d' aquella manera.

Lo ball molt millor de lo que haviam vist fins ara. La escena del segon acte está composta de un modo que fá bon efecte. S' hi véu la má del mestre senyor Moragas.

La direcció escénica, bastant magre, y aixó que la Aida a Barcelona no es cosa de trencarhi 'l cap. Fins júltim comparsa la sap de memoria. Se véu be que 'l director, no serveix per aquest ofici.

Se 'ns va contar que després del concertant del segon acte mentres lo públich cridava al senyor Ribera, se va figurar que 'l cridavan a ell y va faltar molt poch porque sortís.

Vamos, home, no 's fassi ilusions.

LEYANDRO.

A CIUTAT.

No baixava a Barcelona un cert pagés de vileta, porque sent grans las distancias y no trobants 'hi secretas, patint com patia 'l pobre de una enfermetat molesta tenia por de un percance que ja tots poden compendre.

Un d' aquells que may ne faltan va determinar convencé 'l, y l' hi digué:—Pero Anton (que aixis lo pagés se deya) sápigas que a Barcelona hi ha todas las conveniencias sense las dificultats que tal vegada tu 't pensas, haventhi cafés de sobra ahont pots aná a fer tas feynas.

Lo pagés tot animat l' hi respon:—¡Carat! ¡No hi queya! Demá mateix me n' hi vaig a passar una quinzena.

Un cop arribat aquí y tot fent sas diligencias, quan passava per la Rambla, se sent un gran mal de ventre gira 'l cap, busca un café, lo véu, se n' hi va depressa... Crida al mosso...

—¿Qué volia?
—Pórti 'm una gibrelleta.

POLICARPI MOSCATELL.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Al Retiro, a pesar del fret y del mal temps, se defensen com a lleons, y 'ls filarmónichs que están per la música a préus arregladets, hi van a professó feta. La empresa, més entusiasmada que may. Ja ho crech: fent bonas entradas serian ben tontos que pleguessin.

S' ha estrenat en aquell teatro *Il Giuramento* de Mercadante, ópera que feya qui sap los anys que no s' havia posat en escena en Barcelona.

Devem confessar que a pesar de ser una obra escrita de má mestra, no es de lo que domina avuy y pel gust del públich actual no fa prou lo pes. La execució bastant fluixa.

Las germanas Ravogli, los senyors Rubis y Falciai y comprimaris varen ser los encarregats de acabar de fer més monótona la obra.

Las Ravogli al cap y al últim han caigut de la baseta, y després de varias tramitacions y passos entre 'l secretari del Govern Civil, la empresa y 'l senyor Filibert (*defensor de las expressadas artistas*) sembla que han quedat suspesas de sueldo y empleo.

La empresa va jurar que no posaria més *Il Giuramento*, y en conseqüencia s' han fet las operas del repertori *Faust*, *Marta* y *Jone* que quan menos van millor que no pas los estrenos desgraciats.

A *Romea* no s' ha estrenat res.

L' apreciable actor senyor Isern está malalt de cuydado y ha sigut substituít accidentalment per lo senyor Pigrau.

La companyia castellana ha posat *El tanto por ciento*.

Al Circo varian los espectacles ab molt acert lo qual fá que 'l públich hi vaji ab molta constancia.

A més de la *Voz pública* s' han posat en escena *La Manescalú*, *La Criada*, *Marina* y *Los pajes del Rey*. Un espectador al sortir deya:—Ay, ay ¿y aquell pagés, qué anunciavan?

A *Novetats* dissapte y diumenje varen fer bonas entradas com de costum.

La senyora Mena en la representació de *Bienaventurados los que lloran* va estar a gran altura. *Las hijas sin madre* y *Locura de amor* han sigut molt ben interpretadas.

Al Tivoli s' ha posat *La cabaña de Tom*. Per la abolición de la esclavitut, es un drama que fa molt bona propaganda.

Jo vaig anarhi y ab sorpresa vaig reparar que en tot lo teatro no hi havia un sol negre. Y aixó que aquí a Barcelona contanhi 'ls carboners n' hi ha molts. ¡Ca, si son una colla de desagrahits!

Al Espanyol han posat *La terra de Xauxa*, viatge inverosímil en 5 actes y 9 quadros. No vaig anarhi porque 'l viatjé 'm mareja; pero un company meu que

es viatjant de una casa de comers va assistir al estreno y 'm va dir que si no hagués pres *ida y vuelta* s' hi quedava.

Al *Ecuestre* van anunciar las últimas funciones de la companyia de mis Zao.

Are aquell teatro-circo 's tancarà esperant que vingui alguna estranyesa, per no fer cap diner.

Desenganyinse, aquests locals tan ventilats, no més poden servir al istiu. Jo hi anava algun dia, pero francament m' hi gelava.

Si hagués continuat mis Zao, com que m' agradava, m' hi hauria portat una flassada de llana.

N. N. N.

EPITAFIS.

Aqueix marbre vé a tancar a un gandul. Pára't y resa. Se va morir de peresa, per no haver de respirar.

«Aquí jau un sabatè.» y per ell cap mortal prega, puig aquí ningú 's deté. ¡Fins ab aixó está de pega!

Pels banquetes mostrá fal-lera eix polítich estirat: per xó un dia, entusiasmát, se 'n aná a sopá ab San Pere.

VALENTI JULIVERT.

ESQUELLOTS.

Los preliminars de Carnestollas, que son los balls de máscaras, han vingut aquest any primer que 'ls Reys.

Lo Liceo y 'l Circo han obert ja las sevas portas als aficionats, als esbrunchs y a la ballruga; pero, com de costum, aquests balls haurian de comensarse pel segon, ja que 'l primer sempre hi faltan máscaras, humor y concurrencia.

Diálech:

—¿Qué tal lo ball del Liceo?

—Molt desanimat.

—Donchs pórtate'n lo bastó, que no 't fassi una mala partida si es tant desanimat.

L'única máscara que cridava l' atenció era una Miss Paine, aquella que aquest istiu al Circo *Ecuestre* aguantava 'ls tiros del seu marit:

—Escolti, máscara, l' hi deya un jove ¿l' hi falla algú per ferli blanco?

Ab motiu d' haver disposat l' alcalde que 's colouessin dos fanals en lo tros de la Rambla de Catalunya, desde 'l Bon Retiro al Pont de la Riera de 'n Malla, la *Publicitat* crema tal canlitat d' incens en honor del Sr. Rius y Tulet, que per forsa D. Francisco el *Ceremonioso*, devia tussir y estornudar.

«Damos las más expresivas gracias al Sr. alcalde D. Francisco de P. Rius y Tulet, que se apresuró a dar las oportunas órdenes para subsanar la falta, apenas se lo hicimos verbalmente conocer.»

Ja ho veuen, verbalmente. Com si diguessim:—Cada dia 'ns veyém y enrahoném las nostras cosas.

Y no 's creguin, la cosa té interés. Aquell trosset de Rambla de Catalunya qu'estava a las foscas ha de atra-vesarlo un tocayo del alcalde, lo Sr. D. Francisco de Paula Carbonell, per anarse'n a casa seva.

La *Publicitat* té més influencia a la casa gran que la *Crónica* y la *Vanguardia*.

Cor que vols cor que desitjas... ¿Vols ser diputat provincial? Donchs serás diputat provincial. ¿Vols fanals pel carrer de casa téva? Tindrás fanals que iluminarán la téva gloria. ¿Vols que t' accompanyin los serenos, los municipals, los gegants y las trampas?... Demana, home, demana, sense ceremonias.

Pel correu rebo aquest esquellot:

«Hé vist pintats en lo sostre de certa xocolateria tres magnífichs quadros. L' un figura la cullita de la canya de sucre, l' altre la cullita del cacao y 'l tercer la de la canyella.

—¿Tant mateix per la simetria podian posarhi un un' altre quadro.

—¿Quin hi posaria vosté?

—Un que representés la cullita del pá torrat.»

Un eco de Nadal:

—Que Déu los guard' y que tingan unas felissas festas.

—¿Quí es vosté?

—L' encarregat del gas de l' escaleta.

Al cap d' un rato, 's presenta un altre tipo ab la seva decima corresponent elegant també qu' es l' encarregat del gas de l' escaleta.
—Mestre, heu fet tart, diu l' amo, ja n' ha vingut un altre.
—Oh, ja ho sé: aquell dona 'l gas y jo 'l tanco.

La huelga dels impressors continua encare.
Lo dia que s' acabi, amos y operaris faran un dinar.
Ja poden figurarse lo que menjaran: escudella de lletres.

El Correo catalan contava ab certa fruició l' escándol que 'l diumenje va haverhi davant de l' única botiga del carrer de la Boqueria que no havia tancat las portas.

Comensava per dir: «Es muy sensible que haya quien se empeñe en no cumplir con un precepto tan respetado aun en los países protestantes...»
Home, per aixó mateix: sino ja no 'ns caldria ser catòlics.

Y afegeix: «Pero lamentamos que se recurra á ciertas medidas como la de ayer, pues, segun se nos dice, se cantaron ante dicha tienda en son de mofa algunas canciones indecorosas.»
¿No véihen lo que s' hi apren per las sagristias? Cansons brutas. Perque á mi que no m' ho digan, los que van á fer tancar botigas los diumenjes ¿d' hont surten sino de las sagristias? *

«En el grupo que se formó ante dicho establecimiento habia algunos sujetos con pendones grotescos»
Aixó es lo Sant Cristo gros.
El Correo no troba sino una manera d' evitar aquests escándols: que las autoritats obliguin á tancar las botigas los diumenjes.
Nosaltres ne veyém un' altre: també consisteix en tancar; pero no las botigas, sino als que atacan la libertat dels ciutadans.
!A la presó!

Temps endarrera va haberhi á Paris un desafio entre dos periodistas. Un d' ells va quedar mort sobre 'l camp del honor, y l' autoritat eclesiástica va negarse á donarli terra sagrada.
Posteriorment lo compte de Wimpffen, embaixador de Austria va ferse saltar lo cervell de un tiro, y la mateixa autoritat eclesiástica va obsequiarlo ab todas las ceremonias del culto, va enterrarlo ab gran pompa, y l' hi va posar l' ánima en una verdadera bugada d' aygua beneyta.

¿Robas un pá?... ¡ala, á presirí!
¿Robas un milló?... 't llú 'l pé!
¿Ets pobre?... Ni al cementiri.
¿Ets rich?... Via dret, al Cel.

A Riudecols (Tarragona) s' ha fet un casament entre un minyó de vint anys y una nena de xeixanta tres.
Ja 'm sembla que sento al nuvi:
—No m' hi he casat ni pels quartos, ni per l' hermosura.
—Vaya un capritxo ¿Y donchs perquè?
—Pél gust d' enviudar aviat.

L' Ajuntament ha acordat gastarse dos mil cinch centas pessetas per treure las tacas y fer surgir los uniformes dels veteranos.
Segons sembla, aquells pobres guetos, en just agrahiment, pensan nombrar á don Francisco de P. Rius y Taulet, cabo furriel honorari.

En un teatro de Paris se representa *la ciutadana Teresa*.

En aquesta obra de gran espectacle hi ha algunas batallas entre austriachs y francesos, que han fet passar grans apuros al director d' escena, per un motiu qu' explica 'l patriotisme.

En efecte: cap comparsa volia ser austriach, tots volian ser francesos.
Per últim lo director se decidí á donar un ralet de plus als que volguessin fer de austriachs.
Y al endemá 'ls mateixos apuros: tots volian ser austriachs, ningú volia ser francès.

QUENTOS.

Un senyor trobantse á punt de pendre una criada, l' hi pregunta:
—¿Qui 'ns donará informes de vosté? Veyam ¿ahont servia últimament?
La criada respon:—A casa de uu metje, 'l doctor Nicolau, carrer de Fontanelas.
—Está bé. Torní demá.

L' amo de la casa trás, trás, se 'n vá á casa del metje y exposa l' objecte de la seva visita. Lo metje per tota resposta agafa un full de paper y escriu:
«La minyona Rosa Perich m' ha servit durant dos anys ab fidelitat, bona conducta y bastant inteligencia.»
—Mil gracias, diu lo senyor, disposantse á marxar.
—Dispensi, observa 'l metje. Las méyas consultas valen dos duros.

Una senyora grossa com una bota de set cargas entra á casa de una cotillaire y diu:
—Voldria una cotilla.
La cotillaire que per més senyas es castellana, pregunta:
—¿Quiere Vd. un corsé de ballena?
La senyora tota roja:
—¡Insolent... Tractarme de ballena!
—Pero, señora...
—Fugi d' aquí, ja 'm poden fer bossins si may més torno á posá 'ls péus en aquesta botiga.

A un senyor que vesteix molt bé perquè encare que no sabde lletra ha fet uná gran fortuna, l' hi diu un conegut:
—Tinga, llegeixi, miri que diu lo *Diari*.
—Fill meu... llegirho... llegirho... ja ho diu vosté.
—¿Cóm! ¿Es possible! ¿Que? no sab de lletra?
—Ja veurá, sent petit lo mestre 'm veyá tant espavilat, que sense ensenyarme á llegir vá posarme á escriure desseguida.

Una senyora á la criada:
—¿Pero com dimoni ho has fet per trencar aquest gerro?
La criada agafant lo gerro parió:
—Miri 'l duya aixis, hi topat ab la calaixera y ¡ca-taclinch!
Y trenca l' altre.

En lo teatro, de teló endintre:
Lo director:—¡Señores condes, duques y magnates á la escena!... ¿Pero ahont es aquesta gent?
L' avisador:—Són als fossos que jugan al bólit.
—¿Y 'ls Cardenals?
—A la guarda-ropia que s' atipan de castanyas, porque á la güenta, á un d' ells l' hi han prés una espardeya.

Disputavan dos bastaixos sobre qui habia menjat més carn en un sol ápat.
—Jo, deya l' un, un cop me 'n vaig menjar sis tersas.
—¿Sis tersas no més? Donchs jo un dia que tenia gana vaig menjarme 'n deu carniseras.
—¡Apretal! ¿Y cóm vás ferho per menjartelas?
—¿Cóm vaig ferm'ho? A copia de pá.

En una tertulia parlavan de una senyora de maneras molt afectadas y deya un conegut seu:
—Es veritat lo que diuhen: la Leonor no t' res de natural.
—¿Que no t' res de natural! exclamava una amiga de la aludida Leonor. S' equivocan de mitj á mitj. Jo l' hi conech dos fills.

En un restaurant, un senyor després d' atiparse demana 'l compte.
Lo mosso l' hi presenta un paperet que comensa ab aquestas paraulas:
«Un cubierto 12 reales.»
Ls senyor ficantse 'l cubert de plata á la butxaca exclama:
—Vaja, no es gens car.

TRENÇA-CAPS.

XARADAS.

I.
Tè dos-hu qui bé enrahona,
tersa-dos fan los fustés,
quart-tercera es de pagés
prima-dos vesteix la dona.
Hu-quart-tres qui tè galvana,
qui está alegre prima-tres,
una planta es invers-tres:
lo meu tot en la Campana. PEPET SIMPÁTICH.

II.
Lletra vocal es ma prima,
dos-tercera es animal,
y la nena que m' estima
porta 'l nom del meu total. SIR BYRON.

MUDANSA.

En las iglesias hi há
lo total posat ab a.
Lo pagés per batre tè
lo total posat ab e.

Y algun home de per 'quí
tè total posat ab i. UN NOY DE PROFIT.

SINONIMIA.

En l' any mil vuit cents vuitanta
de la tot cristiana, tot
en un tot de una masia
y allí coneguí l' amor. PAU SISTACHS.

CRÉU DE PARAULAS.

Susfitahir los pichs ab lletres que llegidas vertical y horizontalment digan: primera: ratlla, una bestia; segona: un objecte de pescar; tercera: nom d' home; quarta: un verb que 'l practican los agrimensors; quinta: nota musical y sexta: un mineral. PEPET SIMPÁTICH.

CONVERSA.

—Are vinch de mar, fia.
—¿Ab qui hi has anat?
—Ab lo jove que l' hi acabo de dir. SIMON DE SEDRUOL.

QUADRAT DE NUMEROS.

Omplir los pichs ab números que sumats vertical y horizontalment donguin un total de 27. ORDEP OGNIMOD.

GEROGLÍFICH.

Q
ANXV
OI
C C C C C
C
NIV
OI OI OI
P
l' ou
SIMON DE SEDRUOL.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- XARADA 1.ª—Vi-o-la.
- ID. 2.ª—E-lec-tor.
- SINONIMIA.—Sort.
- TRENÇA-CLOSCAS.—La má del inglés.
- QUADRAT NUMÉRICH.

2	5	3	6
3	6	2	5
6	3	5	2
5	2	6	3

- CONVERSA.—Masnou.
- ROMBO.

C
P O P
P E R L A
C O R N E L L A
P L E T S
A L L S
A

- GEROGLÍFICH.—En sent mort, ni vinya ni ort.

ALMANACH DE LA CAMPANA DE GRACIA pera l' any 1883.

Ilustrat per APELES MESTRES y MANEL MOLINÉ y escrit per P. K. (J. Roca y Roca) ab l' ajuda y colaboració de Albert Albert, J. Barreira, Joaquim M.ª Bartrina, Joseph M.ª Codolosa, Ramon Coll Goriña, Joseph Dern, Baldomero Escudé Vila, Fantástich, Joan Feliu y Codina, Pepito Garlopa, Nicasi Gou, F. F. Guibernau, C. Gumá, Mister Jhonson, Valentí Julibert, Joseph Lasarte, Francesch Marull, A. Mercol, Apeles Mestres, Ll. Milla, F. Nat, Federich Oliver, Serafi Pitarra, Un Recoletó, Joseph Ribot, Q. Roig, Delfi Rosella, Pau Salla, Cinteta Carabassa, Pere Sesquillita, A. Soler, Victor Soler, Sul-tan Destronat, Eduart Vidal Valenciano, Joan Vilaseca y altres escriptors.

Vuit planas de text y vuit planas de grabats.
Preu: Un ral per tot Espanya!
Als nostres corresponents se 'ls fa la rebaixa de costum. Se 'ls suplica que s' apressurin a fer los pedidos, si no volen exposarse a quedarse sense.

Barcelona. Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

TEATRO PRINCIPAL.

Las mil y una noches.